

In woord en draad

Een brief aan

*Martha's baby*



MICCA

*Lief klein kind,*

We kennen je naam niet.

We weten zelfs niet of je een meisje of een jongen was. De geschiedenis vertelt ons dat je moeder Martha van Wetteren heette, dat zij zwanger was toen ze ter dood werd veroordeeld en dat men met de uitvoering van haar vonnis wachtte tot jij geboren was. Daarna verdwijnt jouw spoor.

Je moeder werd op 23 oktober 1684 levend verbrand. Ze was achtendertig jaar oud.

Over jou zwijgen de bronnen.

En misschien is dat wel wat mij het meest raakt. Dat jouw bestaan alleen zichtbaar wordt omdat het de dood van je moeder enkele maanden heeft uitgesteld. Alsof je even in de geschiedenis verschijnt, nog voor je geboren bent, en daarna weer verdwijnt.

Ik vraag me af wie jou na je geboorte heeft vastgehouden.

Of Martha dat zelf nog heeft mogen doen. Of ze je heeft kunnen voeden, je geur heeft gekend, je tegen zich aan heeft gelegd. Of ze wist wie voor jou zou zorgen wanneer zij er niet meer was. Misschien was er familie. Misschien iemand die zich over jou ontfermde. Misschien heb je geleefd en ben je groot geworden zonder dat ergens werd opgeschreven wie je moeder was.

We weten het niet.

Daarom wil ik jouw verhaal ook niet invullen.

Ik kan je geen naam geven die niet in de bronnen staat. Ik kan niet vertellen hoe je leven verliep of wie je geworden bent. Maar ik kan wel erkennen dat je er was.

Voor jou heb ik een dekentje gebreid.

Twee kleuren koos ik, zacht roze en saliegroen. Niet omdat ik weet wie jij was, maar juist omdat ik dat niet weet. De draden lopen door het hele dekentje met elkaar mee. Geen van beide verdwijnt ooit helemaal. Wat aan de ene kant achtergrond is, wordt aan de andere kant motief. Double knitting maakt twee zijden die onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn.

Dat vond ik passend voor jou en Martha.

In het dekentje breide ik bindrunen voor moed, kracht en liefde. Niet omdat jouw moeder deze tekens gebruikte. Daarvoor bestaat geen historische aanwijzing. Ze zijn mijn toevoeging, bijna drie wensen die ik eeuwen later in de wol leg.

Moed, voor het leven dat voor je lag.

Kracht, voor wat je misschien hebt moeten dragen.

En liefde, omdat ik hoop dat er na de dood van je moeder iemand is geweest die jou die heeft gegeven.

Ik maakte dit dekentje oorspronkelijk voor een baby. Iets zachts om een klein lichaam in te wikkelen en warm te houden. Maar er was geen baby in mijn omgeving die het nodig had. Dus bleef het bij mij. Tijdens mijn vele uren breien ligt het nu vaak over mijn voeten.

Eigenlijk vind ik dat mooi.

Het is geen voorwerp geworden dat zorgvuldig wordt opgeborgen omdat het bij een verdrietig verhaal hoort. Het wordt gebruikt. Het geeft warmte. Terwijl ik steek na steek aan nieuwe ontwerpen werk en opnieuw namen uit oude processtukken naar boven haal, ligt jouw dekentje bij mij.

Jouw naam kan ik niet teruggeven.

Maar tussen de draden van Martha's verhaal hoeft jouw kleine bestaan niet langer helemaal stil te blijven.

Je was er.

En daarom is dit dekentje voor jou.